

Felvidéki Híradó.

KÖZMŰVELŐDÉSI, SZÉPIRODALMI, IPAR-, KERESKEDELMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASARNAP.

Előfizetési árak:	
Egész évre	4 ft
Fél évre	2
Negyed évre	1

Feladás szerkesztő: **Fehér János.** Főmunkatárs: **Hévesz Lajos.**
 Kiadótulajdonos: a turóc-szt.-mártoni „Magyar Nyomda”.
 A lap szemléi részét illető közlemények a szerkesztőségre, hirdetések és előfizetések a kiadóhivatatra címezve Turóc-Szt.-Mártonba küldendők.

Magánhirdetések legutányosabbán, árszabály szerint.
 Hivatalos hirdetések díja: 100 szög 2 ft, ezenül minden megkezdett száz szöng 50 kiral több.
 Lapunk számára részleteket elfogad a „Hente ügyviselő és a Magy. Távir. Irod.” hirdetői irodája Budapest, Gránátos-utca 1. szám.

Felhívás.

Tisztelettel kérjük azon előfizetőinket, akik az utolsó negyedévre még az előfizetés iránt nem intézkedtek, hogy előfizetéseiket megújítani s lapunkat, mely anyagi áldozatok árán tartatik fel, barátaik és ismerőseik körében terjeszteni kegyeskedjenek. Felesleges említenünk, hogy lapunk kitűzött césájához képest ezután is azon leszünk, hogy a nemzetiségi igazatásokat figyelemmel kísérjük, s ott, ahol mulasztást veszünk észre, szavunkat felemljük. Kérjük egyúttal 1. munkatársainkat és jóakaróinkat, hogy magasztos ügyünk érdekében minél gyakrabban fogjanak tollat s bennünket magyar hazafias törekvésünkben önzetlenül támogatassanak.

Azon t. előfizetőinket, kik előfizetéseikkel hátralékban vannak, ezúttal is tisztelettel kérjük, hogy hátralékaikat mielőbb kiadóhivatallunkba eljuttatni sziveskedjenek.

A „Felvidéki Híradó” előfizetési ára:

Egész évre	4 ft
Fél évre	2

A „Felvidéki Híradó” szerkesztősége és kiadóhivatala.

Erőszakos magyarosítás.

Nemzetiségi embereinknek szokásává vált a magyar nemzetet a legfeketébb színekben festeni. Teszik pedig ezt egyrészt azért, hogy kifélt a világ előtt elveszítjük ezredéves renoméinkat, másrészt, hogy itthon, a saját hazánkban lakó s nem magyar anyanyelvet használó honfitársainkat megszedjék, hogy így ezeket oda állíthassák haladásunk útjába.

Valóban manapság már erősen kell küzdenünk a rosszul informált külföldnek iránynyomában táplált előítéletes nézetei ellenében, sőt itthon is akad elég dolgnak a saját otthonunkban, hogy felvigyázzunk polgártársaink hibás felfogását az igazságra visszavezessük! És ha higgadtan gondolkodunk az arcunkba vágott

vadás nagysága fölött, be kell látnunk, hogy hamarosan nem is rombolhatjuk le az ellenünk táplált előítéletet sem a külföldön, sem itthon, mert a vadak fölöttébb terhelők. Bemutatunk a sok közül néhányat:

Az állítatik felőlünk, hogy a civilizációra teljesen alkalmatlanok s ma is egészen barbárok vagyunk; hogy nem tudunk egyebet, csak rombolni s így megakadályozzuk Európa művelődését, haladását; hogy az 1000 év, melyet itt töltöttünk, a civilizációnak örök szegényére válik. Ugy tényleg fel Magyarországot, mint a nemzetiségek irányában teljes szabaddal, állami asszisztencia mellett gyakorolható önkénynek, jogtalanságnak és erőszaknak oly klasszikus földjét, melyről a civilizált világ halvány fogalommal sem bírhat. Az állítatik a magyar államról, hogy kezdve az alkotmányos jogok gyakorlásától, a választási törvénytől, az államigazgatás minden ága, a közoktatás, a törvénykezés, a közigazgatás, a közbiztonság sőt az egyház is, szóval mindaz, ami másutt a nép szellemi, vagyoni életének istápolására szolgál, az a magyar államban arra irányul, hogy a nemzetiségek nyelve, művelődése, vallása, vagyoni fejlődése a legszörnyebb módon elnyomassék, lábba tiportassék.

És vajon elnyomója a magyar a népeinek, mikor az ide betelepített idegeneknek oly jogokat, szabadságokat, kiváltságokat adott, melyekkel maga sem bír? Megfosztja nyelvétől az itt élő nemzetiségeket, mikor 1000 évi együttlét után azoknak százezrekre menő tömegei között nyoma sincs a magyar nyelvnek; míg más államok tizedrészt annyi idő alatt is teljesen elenyészették, összeolvastották vagy felszívták magukba a reájuk nézve idegen népfajokat? — Lehet itt ép elmével a nyelvek elnyomásáról beszélni, midőn a statisztika az utolsó népszámlálás alkalmával alig tudott a nemzetiségi megyékben 1 vagy 2 percent magyarosodásról beszámolni? Hát ez az egy tény már egymagában is nem elég bizonyítéka annak, hogy itt az Európászerte ércrombitával kürtölt erőszakos magyarosítás, mely a megindított mozgalomnak egyik legnagyobb ütközteréje, a legaljasabb hazugság.

És miután a multban nem törekedett a magyar a nemzetiségek beolvastására, s vezérgondolatul mint mindig s mindenütt, úgy a nyelvhasználat terén is a szabadság eszméjét követte, szóval miután szabadelvű s becsületességében jóhiszemű volt, most ez fegyver, államunk szétbontására használt fegyver legyen ellenünk?

Ugyan mire alapítják például pánszlávjaink támadásait? Talán percentális súlyokra, melyet hazánkban elfoglalnak; vagy ősi származásuk alapján táplálnak igényeket az általuk lakott földterületre a kilencszázados magyar királysággal szemben? Hiszen az ősi származás a komoly tudomány tanítása szerint megmosolyogni való naiv mese!

Neveléses dolog az erőszakos magyarosításról rémes históriákat költeni, midőn százkra megy azon községek száma, melyeknek azelőtt tiszta magyar lakossága ma már teljesen eloláhódott vagy eltörsödött; midőn ezreke megy azon intelligens néposztályhoz tartozó megöregedett emberek száma, a kik nem tudják az állam nyelvét.

Neveléses dolog megfélemlítésről, elnyomásról panaszkodni, midőn magyarul tudó demagógok megtagadják az állam nyelvének jogosultságát és mernek dacolni a törvénnyel, a magyar állammal, csak azért, hogy olcsó dícsőségre tehessenek szert.

Azt mondják önző tojaink, hogy a magyar nyelv terjedése kivetkőztetné őket nemzetiségükből. Hát ugyan nem beszélünk-e mi is, s nem beszélnek-e ők is anyanyelvükön kívül más nyelvet is, s elvesztettük-e ezért akár mi, akár pedig ők nemzetiségünket? Avagy a magyar állam nem tette-e a középiskolákban kötelezővé a német nyelv tanulását? Talán ez a rendezet ki fog bennünket velkőztetni nemzetiségükből? Bizonyára nem.

Nem beszélni magyarul, ellentállani a magyar nyelv terjesztésének, de azért mindenből bő részt követelni, mindenben nemzetiségi érdekeik legmelegebb istápolását kívánni a magyar államtól: ez a nemzetiségek bölcseségének axiómája.

Két barátó.

Kimondhatatlanul szeretük egymást. Gondolatunk, a szívünk, egész lényünk egybe forrt. Nem volt perc, hogy együtt nem sugtunk, bugtunk volna. Bíjfel egymásról álmunkot, s ha egy napig nem láthatuk egymás arcát, hosszú, edes epedő levelek röppentek ide-oda.

Hümem azért ne tessék semmi rosszat gondolni. En leány varzók a nevem Ilonka és őt Arankának hívják. Amint tetszik latni, ő is leány, meg azért aranyos, hercig kis leány. Az en egyetlen drága barátom.

Most pedig, hogy a közünk lévő viszony ily szépen tisztazva van, úra kinyilatkoztatom, hogy igen szeretük egymást. Mindenünk közös volt. Egy hosszú hajú szép babánk — egy selyemszörfű pincünk volt. A ruhánk, kalapunk egész, de egész egyforma és ha egyikünknek a feje fajt, a másik is imonádtét kért, s masnap egész egyenlő érdek, halavany tekintetünk volt.

Magától érthető természetes dolog, hogy örök hüseget esküdtünk egymással és megfogadtuk, hogy minket semmi égi vagy földi hatalom el nem választ.

Igy történt meg, hogy egy s ugyanazon férfi tetszett meg mindkettőnknek egyszerre. Istenum, egy gyönyörű fiú is volt. A hajú csupa tiszta ideális fűrt, biztosan valami poeta és amint felémett reánk, egyszerre remegett meg mindkettőnk szíve.

E naptól kezdve, akárk akart a mademoiselle akár nem, mindig azon a sétányon promenáltunk és ő is mindig ott ül valamelyik széken, tümenyes figurákt rajzolva a homokba; midőn poeta művészt lehetett. Ilyenkor olyan érdekes is volt!

Egy ideig elárztuk titkunkat, melyen, de végre

TÁRCA.

Vendégföld, vagy IV. Béla királynak Turóc vármegyében való időzése.

Irla: ZÁTHURECZKY IMRE.

(A „Fehér Híradó” eredeti tárcája.)

IV. Béla király az elesett vezérek és vitéz harcosok emléke iránti kegyelet jeléül utóan, kísértetlő és felföldi hadserege maradványával utra kelt. Zsófi vára felé, hogy családát viszontláthassa. Itt töltött a király néhány napot, innen pedig családával együtt Auszriába menekült — Fridrik császárhoz, a hol, mint a történelem feljegyezte, nem talált valami különös fogadtatást.

A tatároknak Magyarországból történt kitakarodása után IV. Béla király feltűnően emlékezett meg a turóczi onfeloldozásáról és a neki tett szolgálatakról. Ezután is többször megjelent Turóc vármegyében és a Nagy Fatra hegyláncolat végpontján, vagyis ott, a hol az üdözötetés alkalmával a megye sik területére lejutott, királyi kastélyt építtetett, mely a régi okmányokban »Libera Vila Regalis Beila» nevet viseli. E kastély körül népes község keletkezett, mely a király nevével mai napig is »Béla» községnek nevezetik. Turóc megye városait kiváltságokkal halmozta el, a varjóbágyoknak adományokat osztogatott és a nép közül igen sokat nemessé tett. Innen van, hogy ezen idő óta egész a mai napig, annyi a nemesség száma Turóc megyében, hogy vannak községek és falvak, melyeknek lakói csupa nemesk.

A király megemlékezve a Pószka hegyen tett fogadalmáról, a znoi váriban született leányt, Margitot, csakúgyan apának nevelte, s midőn halála után szentté avatották, tiszteletére a var aijában dzsesz templomot emeltek, melynek oltárán Margitnak olajfestmény képe használtatott oltárképül.

E kép 1879. évig volt a mar rozzant állapotban lévő templom oltára felett. Ekkor azonban onnan kimentették s a hadiain jesusita templom foitara fölé illesztették be, a hol mai napig is látható.

Turóc vármegyének fenykora kétségben felül IV. Béla király uralkodására esik; története szépen vezethető vissza ezen időköz. A megye történetére vonatkozó okmányoknak nagy része egyez családok tulajdonában van, a hol feltékenységgel örösztenek s alig lehet hozzájuk férni. Innen van, hogy a jelen elbeszelés megírása a megyei levéltárban lévő legrégibb okmányra, a »Registrum de Thurochs-ra kellett alapítanom. segítségül veve itt az orregbő emberektől hallható mondatokat és regeket, valamint a IV. Béla király idejéről írott tudományos munkákat. Elbeszélésem tehát csak annyiban tart igényt a hitelteliségre, a mennyiben személyei, az iment emített okmányból vannak véve. Maga a feldolgozás a mondaton alapszik, oly módon azonban, hogy az, a mi állítatik, megfeleltethet akkoron a valóságoknak. Az egyes helyeket, a hol az események lejátszódnak, helyszíni szemle tárgyává tettem.

Általában véve azt hiszem, hogy e tárgyról sok érdekeset lehetne kideríteni, ha az egyesekkel rejtgetett okmányok legalább közhatalmat eljárnak — a megyei levéltárba letéttetnénk. Akadna talán majd más is, a ki ismét más oldalról ismertette Turóc megye multját.

(Vége.)

A zsidók társadalmi helyzete.

A magyar törvényhozás 1868-ban kimondotta a zsidók egyenjogúságát. És ime azóta a zsidók, különösen városokban kezdenek levétközni régi szűgletségükből, vallásuk mindinkább simúl a korszellemhez, sőt az átkos kincságy daemona is vesztí hatalmát. A zsidók a mezőgazdaság, ipar és tudomány terén is a nemzeti haladás harcosai közé állottak, szóval, bár lassan, de folyton beolvadnak a nagy nemzettestbe és ha őszinte törekvésük merev visszautasításra nem talál, nemcsak a zsidók különállása csak történelmi tény volna. Azonban mit tapasztalunk? A törvény emancipálta ugyan a zsidót, de a társadalom még nem, a társadalomban még mindig mostoha gyermekek vagyunk. Az, ha olykor befogad is bennünket, csak a szabadságviség látszatának megmentéséért teszi. Figyeljen meg valaki egy nyilvános helyen összegyűlt társaságot, a melybe véletlenül egyes zsidók is bele-
tévődtek, kiderül, hogy az előítéletek még teljes virágzásban vannak. Sajátságos, de miután tapasztaltam, felemlitem, hogy a zsidógyűlölet a népnél nem nyilatkozik oly mérvben, mint a félmivelt osztálynál, vagy ha igen, bizonyosan innen nyírlétek.

Elismerem ugyan, hogy vannak a zsidó fajnak némely hibái, de fontoljuk meg a mit egy híres alambölcsész mondott: »Az erények virága csak a szabadság mezején virágozhatik és nem a szolgaság és elnyomatás sűrűségében.« Legyünk kissé méltányosak és a zsidó-kérdés lidérenyomatától megszabadulunk.

De másrészt nézzünk bátran szeme közé ama vadánkat, melyeket a magyar zsidóság ellen némelyek szórnak. Hogy a zsidó vallás a más felekezetűek üldözését elrendeli, erre csak Eötvös J. szavait idézem. Azt hiszem, e dicső név előtt mindenki meg fog hajolni, e lángész és magas lélek előtt. Azt mondja e koszorús író: »A zsidó hitkönyveiben a rabzslókra és idegenekre hozott törvényekben oly elveket találunk, minőket az ókor legmivelőbb népeinek törvénykönyveiben használnak keresünk.« Ismét másutt: »Nemcsak az emberiség pálmája illeti a zsidókat az ókor minden más népei fölött, hanem ók veték meg azon ember-ségesebb nézetek alapját, miket a kereszténység később általános gyakorlatai elismerésre jutattak.« Ezután idézi a rabzslókra és idegenekre vonatkozó törvényt, mely a zsidóknak azt parancsolja: »Szerezsetek az idegeneket, kik közöttetek letelepedtek, mert gondolatok meg, hogy ti is idegenek voltatok Egyiptom földén!«

Legnagyobb rosszakarattól tanúskodik az a vád, hogy a zsidók hazfiatlanok, hogy kifelé gravitálnak. Én a hazafiságot nem tartom érdemnek, de kötelességnek, hiányát pedig a legnagyobb bűnnek. A ki hazája iránt hűtlen, az nem érdemi meg, hogy a nap ráüssön. De a váddal a zsidókat illetni nem lehet. Míg az elnyomatás korszakában is mondja valaki, mikor gördített a zsidó akadályokat nemzeti célok elé? Nem áldozott-e mindig a hazáért a vérével, mindenével? Nem akar-e nép egyebet, mint ember lenni és magyar. Míg egy vadat szoktak említeni a zsidók ellen, azt ugyanis, hogy gazdagodnak. Vannak esetek, hogy ez áll, némely zsidók gazdagodtak. De tisztelettel kérdem, miben áll ezen gazdagodási erő? Mi az a talizman, mely a zsidót gazdaggá teszi? Vallása talán?

mégis megvallottuk egymásnak. Nem busultunk egyetlen percig sem azon, hogy ime titkos, forró szerelmünk tárgya is közös, ellenkezőleg örültünk, hogy még szorosabb káposz fű egymashoz. Együtt soppantottunk, epkedtünk érte és kerdeztük, hogy vajjon ő kit szeret.

A kit szeretnünk közölünk, az lesz a neje, a másik hú, szerető barátónk marad azontul is. Neki is elmondjuk, hogy mindkettlen szeretjük és ő is biztosan szeretni fogja a másikat is. Folyton róla álmodozunk és keseregyen bankodunk, hogy azt sem tudtuk kicsoda és vajjon szeret-e ő is minket.

Napról-napra jobban el voltunk ragadtatva, érdekes, sápadt arca, szép fehér kezei által és mikor egy nap Aranka ép előtte ejtette el himzett, illatos zseb-kendőjét és ő egy végtelen kecses meghajtással, mely összes, táncmesterünk által belénk oltott grandezátt tönkre silányította, nyújtotta át neki. Majdnem sírva fakadtunk, annyira meghatótt nagyuri bámulatos modora.

Nem is ábrándoztunk egyeből, mint arról, mily szép lesz, ha mi harman együtt leszünk — mindig mindig.

Nem, lemondani egyik sem tudott volna, de hisz az felesleges is, sőt kettő helyett majd harman fogjuk szeretni egymást örökké, mind halálig.

Egészen beleéltük magunkat a pompás szép szerepbe és nem is kellett semmi, de semmi más szórakozás, sőt dühösek voltunk, ha kényszerítették miatlant és elvittek mulatságokba, hol ő az imadott — nem lehetett velünk.

Neveléses, ha úgy volna, akkor minden zsidó kivétel nélkül gazdag volna. Már pedig találunk a zsidók között is oly szivrepszető nyomort, hogy bátrisan merem rá más vallású emberbarátok figyelmét is felhívni. Ha tehát némely zsidó gazdagodik, az ep úgy az egyest illető véletlen, mintha bármi más vallású volna. A ki a zsidó tömeg mélyébe is tud látni, az észre veszi, hogy a gazdagodás csak látszólagos, a zsidó is keleti faj, és mint ilyen, fényfűző, pazar. Sok vagyonot teközoltak el mar és fognak is elteközolni, a gazdagodók szegények lesznek és megfordítva, mert annyit jár a kerek le, mint fel. Továbbá a mélyebbre látó azt is észre vehette, hogy a zsidóság hajdani szívóssága utóbbi időben nagyon sokat engedett, hogy speciális tulajdonságai tűnének; de ne kívánja senki, hogy az evezredés nyomor kínóvői mintegy varázstűsre elenyézzszenek. — Igaz, vannak zsidó zsorások és ezért az egész felekezetet szokták karhozhatni. Már pedig merem állítani az egész zsidóság nevében, hogy az uszorásokkal semmi közünk, hogy azokat mint fekélyeket az emberiség testén utaljuk, gyűlöljük, megvetjük annál is inkább, mert az ó fekete lelkük szétségsége árnyat vett reánk is, kik véletlenül velük egy keresztívzen mentünk keresztül. Mi e hazának hasznos és békés polgarai, e nemzetnek hű és áldozatkész tagjai akarunk lenni; e föld a mi hazánk, e nemzet sorsához van a mi sorsunk kötve és ettől ulólsó lehelletit nem tagitunk soha! Nem ismerek el nemzetiségi tekintetben zsidókat. Várjuk be tehát az igazi vallásszabadságnak soka nem késhező idejét.

(Vége)

Blumenfeld.

A keresmárosok érdekében.

Mint senki a világon, úgy az italmérők sem voltak soha helyzetükkel megelégedve. Sokáltak a nagy (?) haszonbért, amit az uradalmaknak, a városnak vagy a főbírlőnek kellett fizetniök és varva várták az időt, amidőn a regale jogok megváltatnak, úgy vélekedvén, hogy akkor sokkal jobb módjuk, kevesebb fizetendőjük lesz.

Elérkezett ez idő is! Megváltotta az állam a kizárólagos jogosultságot s így a bírlők (az italmérők) csak gazdat cseréltek, de különben megmaradtak a réginel azzal a különbséggel, hogy a kinstári bírlő jóval nagyobb bért fizetett.

Elmulott a 3 év is, s mármár hinni kezdtek az italmérők, hogy reményük beteljesül. — Kiszámitották előre, hogy hányan és kik lesznek a községsben az italmérők, arra gondolva, hogy már most, miután a kinstár vette az egészet a kezébe, csakis a becsületes régi keresmárosok kapják az engedélyt és az erköltestelen helyek, az orgazdának ismert kimerők, ki lesznek küszöbölve és ez utóbbiak helyét fentartják egyik-másik fiatal kezdőnek, aki szakmáját érte és előbb-utóbb saját kezére akar egy vendéglőt nyitni.

Milyen nagy volt azonban azok csalatkozása, amidőn arra a meggyőződésre jöttek, hogy amóta a bor és sörre nézve az 1892. XV. t. cz. a kizárólagos jogosultságot megszüntette, még rosszabbra fordul a dolog: mert megtörtént, a mire jámbor keresmárosok még csak gondolni sem mertek volna.

Kipottantott egyik-másik régi keresmáros az üzle-

S azon a napon sem örültünk, mikor Aranka 19 évének születés napja alkalmából szülei fenyves estélyt rendeztek. Elegans egész egyenlő rózsaszínű crepp-ruhában, hajunkban almavirággal, mindenkinek tetszetendű, csak mi busultunk, bankodtunk, hogy ennyi ember van itt most együtt s epp neki kell hiányoznia.

Nem hiányzott ...

Mikor asztalhoz ülünk, egész úgy, mint a nagy kisasszonyoknál, valamely fiatal ember karján, én és Aranka is duzzogunk és elképzeltük magunkban, mily Isteni gyönyör lenne, ha sőt vezetne asztalhoz.

Egyszerre megláttuk őt is.

Hosszu szárnyú fekete frakk, fehér nyakkendő volt rajta, egész úgy mint a többi urakon, de írtozat, kezében egy nagy fehér, utalatos száivéta, és ott komandírozott, szervírozott az etek felhordásánál.

Rettenetes! Pincér volt! Pincér, oh a kihalhatatlan az utalatos! Pincér!

Csaknem sírva fakadtunk. Alig vártuk, hogy végre szakadjon a vacsorának és elbujhassunk valamely sötét szobába.

Ott egymás karjaiba borultunk és egyszerre mondtuk végtelen feláldozással:

— En lemondok! Neked ajándékozom!

téből, mert az italmérséi engedélyt nem neki, hanem egy cipész mesterembernek adta ki a pénzügyigazgatóság s mert már most az italmérséi engedélyek száma korlátozva van, a szám pedig be van már töltve, ő engedélyt nem nyerhet és így menjen tehát mar most ó cipőket csinál.

Az intelligens közönség kénytelen lesz ezután a cipész mesteremberből vált vendéglőshöz járni.

A pincér elől, aki sok évi fáradozás után oly öszségeket gyűjtött magának, hogy végre hazamehet szülőhelyére, hogy egy tisztességes vendéglőnyisson, el van az út zárva, mert az italmérséi engedélyek száma már a cipészekből lett vendéglősök által be van töltve, s így az a pincér, a ki a vendéglősökédest gyermekegse óta tanulta, és sok küzedelem után végre önállósítani akarja magát, azt szaképzettsége mellett sem telteti s minthogy mégis saját gazdaja akar végre lenni, kiviszi összegyűjtött pénzeskejét Ausztriába s meghagyja nekünk a mi cipészeinket vendéglősül.

Hát bizony csunya egy állapot ez így! Csunya — és tarthatatlan!

Tarthatatlan, mert az eddigi tapasztalatok szerint nem is úgy a pénzügyi hatóságok, mint inkább a községek, jegyzők és szolgabírák adjak az engedélyeket, illetve tőlük függ, hogy ki kapjon engedélyt, ki nem.

Amidőn még a kizárólagos jogosultság adottot bérbe, a bírlő saját érdekében is mindig oda törekedett, hogy olyanoknak adja az engedélyt, akik szakavatott és megbízhatók voltak, de ma — a földmívelő felecsanak keresmárosokká, elhanyagolva az által földjeiket, birtokukat, keresmárosoknak, sógor és komával pityáznak addig, amíg lehet. — A régi keresmáros és pincér pedig — menjen kaszálni, kapálni.

Ezen állapot tehát nemcsak közgazdagsági, de pénzügyi szempontból is tarthatatlan, még pedig:

Közgazdagsági szempontból azért, mert a földmívelőből lett keresmáros elhanyagolja birtokát és a keresmároskodást sem érve, rövidesen tönkre megy; — pénzügyi szempontból pedig azért, mert míg a parasztló lett vendéglős, keresmáros, nem resteli egy-egy hórdoeska bort jelenkint haza szállítani az adó aól elvonás céljából, addig a már intelligensebb osztályhoz tartozó vendéglős az ilyesmitől retteg felte reputációját, becsületét.

Ha tehát a jelenlegi állapotot az előbbivel hasonlítjuk össze, azon meggyőződésre jutunk, hogy a jelenlegi helyzet rosszabb az előbbinel és hogy a kizárólagos jogosultság úgy a pénzügyi kormányzatra, mint a bírlő és italmérőkre nézve is előnyösebb az adó beszedésénél.

HIREINK.

— Gróf Károlyi István elfogadta a F. M. K. E. elnökséget: Barátai ugyanis mindent elkövettek, hogy meghozza a magyarság ügyének az áldozat. Erdekes az a level, melyben ebbeli elhatározását barátaival tudatta. Az így hangzik: »Az »En«, az előttem nem léteztek már! de igem az »O«, az létezik és meg földön járn-kelni fogok, míg lelkem gondolkozni, lelkesedni tud és szívem dobogni képes lesz, azért az O-ért lelkesulni fogok, és ez O-t szeretni, sőt imádni soha meg nem szünöm. — Es ez O? — a magyar nemzet, és bölcsője a szent haza. Ennélfogva bármi nehezemre fog is esni emberek között vidám arccal megjelenni, harcolni, hatni, küzdeni fogok a magyarság szent érdekében és meg dolgozom, kuzdok és gyötöröm magam — felelő fogom saját bajaimat, családamsamat, és a ... felelő, mint felelőni akarom! Azt mondják, a fenevad marasa nem faj annyira soha, mint mikor az embert a saját hú ebe harapja meg. Hat minő kínos, érzés lehet az, mikor szivedtet a saját ... De szaz szónak is egy a vége! — Elfogadom ama tisztet, melynek elfogadása szerinetek hazafikőtelesség. De ha lesz-e sikere? Jertek velem! Mert hatalmas látványt csak a fak öszsége nyújthat. Egy tölgy, bármínó kemény legyen is fajja, és mélyen vége gyökere a talajba, — erdőt nem képezhet soha! Kétségtelen, hogy gróf Károlyi István nemes és hazafias önfelelődszást nemcsak Felelő-Magyarország, hanem az egész ország magyarsága üdvözölési fogja s példája, hogyan kell az egyéni érzséket feláldozni a hazaszeretnek, magasan fog ragyogni és melegíteni.

— Az országyűlés megnyitása. A képviselőháznak szeptember hó 25-én volt első ülése. A partók mindegyike nagy számban jelent meg. Az első, báró Bánffy bejelentette a hovatartománygyűlés elnökekét Hrvát Mirkonak elhunytát s kérte a beeligyezést, hogy részvetet fejhezse ki a hovatartomány a magyar képviselőház nevében. Ez után Szalay Imre szólalt föl, s ügés interpellációt adva elő. Szalay — miként mondá — több mint 12 éve tagja a parlamentnek, sokat átél a hol, de soha sem feledezett meg arról a helyről a azóta van. Most is meg akarja tartani a kellő ílemt, habár zavarban van, melyet a nagy indignáció keltett minden függetlenségi partiban a községi események miatt. A királynak a municipiumok küldöttségéhez intézett válasza első sorban a függetlenségi part tagjait

P. E.

éredki, s a part az oda dobott kezűt elfogadja. Sajátos azonban, monda Szalay —, hogy éppen azt az alkalmat használják föl az 1867-ik évi kiegyezés védelmére, melynél mi a loyálisban vetelkedünk s hogy éppen akkor hangzik el a király ajkáról a tama-dó szó, midőn mi alkotmányos jogunkat gyakoroljuk. Azt kell sejtetnünk, hogy a választásokat elcseszték s hogy a Borosbesben mondott felelet Kőszeg részére volt szánva s a Kőszegen mondott szavak tulajdonképp Borosbesnek szólnak.

— **A pénzügyminiszteri expozé.** Wekerle Sándor miniszterelnök és pénzügyminiszter szeptember 27-én mondta el csaknem telt ház előtt pénzügyminiszteri expozéját. Az expozéján főmomentumai: a 12 millió fölösleg az 1894. évi költségvetésben és a valuta-szabályozásról tett kijelentések. Husz év óta az első magyar miniszter, ki deficit nélkül dolgozik és biztos szemmel, biztos lépésekkel halad előre a pénzügyi konszolidációs útján. Wekerle expozéját az egész képviselőház osztatlan elismeréssel fogadta, a min nem is lehet csodálkoznunk, ha megmondjuk, hogy Wekerle jóformán első finansminiszterünk, a ki a pénzügyi rendszabályok mellett expozícióján sulyt fektet a kérdések közgazdasági oldalára is. Azok, miket a diszciplína, a valutarendezésről és az e téren reánk való feladatokról mondott, szintén e tagább fölfogásnak, a finansciós érdekek mellett a közgazdasági tényezőknek méltanyulását tükrözik vissza. Még eleseben tükröződik ez vissza a zároszámadások eredményében, mely a preliminary fölösleget évről évre megszerzi 15—25 millió megtakarítással. Így keletkeztek Wekerle pénztári készletei, melyekkel tavaly a valutarendezést megkezdte s a jövőben folytatni fogja. Kesőbb a megtakarítások folyamatszabályozása, vasutófölszerelés, telepítési és hitel-szerzési akciók indítására, azután pedig a közigazgatási reform finanszírozására lesznek fordítva.

— **A Mayer-féle Conversations-Lexikon** legújabb kiadásának összes kötetei megszerzhetők Szágán Maria tanítónőnél Turóc-Szent-Mártonban. A megvenni szándékozók levélben megkeresést utján bármikor megtudhatják a szép műnek alacsonyabb árát.

— **Tagsági díj.** A turóczi turista osztály pénztárába Dr. Boross Béla tagtárs tagsági díját az 1893. évre lefizette, mit ezennel nyilvánosan nyugtáznak. Feher Janos pénztáros.

— **Halalos esés.** Tomcsányi Janos ács, e hó 21-én a ruttkai vasuti fűtőház tetején dolgozván, onnan oly szerencsétlenül zohan le a földre, hogy mi közben haza szállították, meghalt.

— **Katona-vonatok** mentek át a mult hetén a helybeli vasuti állomáson, melyek a közegyi gyakorlaton részt vett katonákat szállították haza, állomáshelyeikre. Ruttkán az ungvári ezred a vonatról leszállott s az ebedet nagy katonákban a legénység főzte meg magának. Kiváncságból többen megvizsgelték a katona uramék főzést, s azt igen jónak találták. A legénység pihiénese közben a katonaabada magyar nótákat játszott.

— **Többszörös katona-szökevény.** Malina András, ki a nyár folyamán a pozsonyi hadbíroságtól megszökött, szeptember hó 25-én, Jeziernek községben éppen azon percben fogták el, midőn egy hazban lopási szándékból betört. A foglyot a znióvarajai kir. járásbírosághoz bekísérték, s ott bevaltozták, hogy szept. 1-én Leszkar községben a háromszoros betörést ő eszköztette. Nemkülönbön Karolyfalun is ő tört be egy habza ugyanazon éjszakan. A lopott tárgyak részben megkerültek.

— **Lopás.** Gaspár Teréz jahodniki cigányasszony, szept. hó 25-én este belopódzott egy ottani hazulajdonos udvarára s a hízalóblól két hízott libát lopott el; óvatosságból mindjárt meg is fojtotta őket, hogy larmat ne csapjanak. A furlang azonban nem vezetett célhoz, mert utközben már elcsipték és aztan bekísérték a bírósághoz.

— **Facsusztatás közben** lelte halálát Polonetz Janos biztricskai (Turóc megye) illetőségű lakos. A szerencsétlenség úgy történt, hogy többed magával kiment az erdőbe szálfaért. Nehányan felemelték a hegyre, hogy a fat leereszték, ő pedig Kralovszkyk Pál tarsával lent maradt. A szálfa ergetése közben egy ilyen szálfa köszikálhoz ütődve kétféle, s egyik része az ő fejéhez vágódott s menten agyont ütötte, másrésze pedig Kralovszkyhoz vágódott; utóbbi is annyira megsérült, hogy most a halálát vívódik. Felgyógyulásában a kezelő orvos nem bízik.

— **A tél menendré.** A nagy, kir. államvasutak vonalain f. évi október hó 1-én a tél menendré lép életbe, mely a budapest ruttkai vonalon a következő változásokat tartalmazza: A gyorsonvontok nem Stúbnya-fürdőben, hanem Stúbnya állomáson fognak megállni. Budapest és Hatvan között a Budapestről d. é. 10 óra 20 perckor és delután 4 óra 30 perckor induló, valamint a Budapestre delután 3 óra 30 perckor, este 8 óra 50 perckor és éjjel 11 órakor érkező helyi személyvonat közlekedése megszüntetettik. Egyébként a a nyári menendré marad érvénybe az egész budapest-ruttkai vonalon.

— **A budapesti állami ipariskolában** (VIII. ker. Népszínház-utca 8. sz.) a beiratások október 1. napjától 3. napjáig tartanak; a felvételi vizsgálatok október 3. napján delután 2 órakor kezdődnek.

— **Megbocsátott hütlenség.** A fiatal ügyvéd, a ki csak néhány hónapja nős, egy hazon kívül töltött éjszaka után reggel hazra érkezik, esatakosan, lécsoksan, sasosan és tenyerébe temetve arcat a falnak dölve megáll az ajtó mellett. Az ilyenekhez nem szokott fiatal menyecske rémülten összecsapja kezét:

— Mi leit téged ember?

Nehézen mozgó nyelvel dadogja az:

— Ah, az az... Eszter... oh az az... Eszter... Oh az a drága jó Eszter...

— Micsoda Eszter? — vágott hirtelen haraggal dadogó ferje szavába a megsértett asszony. — Tehát Esztered van neked? Hat a gyűrőd, hat az órad hol van? — Ne busulj asszony. Ott, ott vannak a hol azt a jó Eszter...

— Hol van az az Eszter? — kérdezte izgatottan és könnyes szemekkel a fiatal asszony.

— Ott van Dani bacsinál — nyögte ki végre a támogatásra szorító férj — a hol azt a drága jó Eszter... házy cognacot ittuk.

— Vagy úgy! — s azzal örömmel karolta át támolygó férjét az asszonyka. — Jer és aludd ki magad érága ferjécském, mert ezt az Esztert megbocsátom. És a családi béke ismét helyre állt.

— **Kövérek emberek lakomája.** A parisi orvosi társulat nem régen a franciászagi legöregebb emberek kongresszusa hívta össze a francia fővárosba, a mi nap meg a legkövérebb urak és urhölgyek gyűlése Gropenleban 1. kilomára. A kezdeményezést mr. Trillot ur egy grenopli fogadó tetemes helyet előlajló gazdája tette meg. A lakomára csak olyan urak és urhölgyek jelentkezettek, akik legalább 100 kilót nyomnak. Minden lakomázónak 5 frankot kellett fizetnie, de e díjól kinekinek elegendet annyiszor 5 centime, ahány fél kilóval többe nyomott a száznál. Az asztal fejére előlőnek Rubichon de Cognin urat választották meg, aki 130 ki lönyi súlylival nehezédk a földre; az a lenőki tisztet pedig egy Bouquii nevű fiatal kereskedőre bízták, aki 126 kilónyi terhet hord e földi útján. A hizodalmas sagot lelkesült áldomással köszöntöttek a résztvevők, annak dacára, hogy az orvosok nyakra-főre azt hajtoztatják, hogy az elhízásba bele lehet halni. Bouquii ur pine azt allította, hogy az ember nem hizhat el eléggé. A lakoma után minden résztvevő 2—3 kilóval nehezédket. Az elnök legjobban vált ki és teljesen megfelelt a bejelé helyezett bizalomnak, mert a lakoma után 4 kilóval volt nehezebb. A lakomáról az elhízott emberek királyai mindamellét hiányoztak. A kis Fülöp, akiről úgy mondják, hogy 13 éves korában 107 kilót nyomott és egy Parisban lakó német nő, aki a Figaró tudósítója szerint terjedelm tekintetében valóságos fenomenon, nem voltak ott. Ez az utóbbi ur nő állítólag már születeskor 6 1/2 kilót nyomott, 6 hónappal később 21, 4 éves korában 75 és ma 200 kilónál több a súlya. Róla beszéltek, hogy a minap mikor Nancyban térjenel levő leányhoz utazott látogatónak, csak nagy nehezen tudták begyömöszölni. Nehány heti ottarizkodás után, azonban a konduktorok és nehány jó lélek minden fáradozása hiabavalónak bizonyult, mikor a hazautazásra be akarták a kupéba tolni. A csöndes vidéki élet annyira jól esett neki, hogy az alomási főnök podgyaszkoocsiban volt kénytelen a derék uró továbbszállatásról gondoskodni.

— **Amerikából** csak e napokban tért vissza a világhírre vergődött Mauthner Ödön hazai magkereskedő cég főnöke, ki egész nyarant ott tartózkodva, ezen idő alatt sora latogatta Amerikának nevezetesebb farm- és kert-telepeit és itt nagyon figyelemre méltó érdekes és fontos tapasztalatokat gyűjtött a melyeknek közzétételét rendkívüli érdeklődéssel várják a mezőgazdasági és kertészeti körökben. Egyébiránt úgy halljuk, hogy Mauthner ur előszóval több felolvasás során, valamint egy cikksorozatban fogja említtet tapasztalatait közrebecsátani. Visszatérve Európába még itt is több olyan kulturálmot látogatott meg, melyeknek földmívelési és kertészeti haladottsága magas színvonalon áll. Töbök közt Hollandiát, a virághygmák híres országát is meglátogatta és itt szemelvényen válogatta össze cége részére a szebbnél-szebb virág hagyományokat, melyeket nekünk is volt alkalmunk látni és elmondhatjuk, hogy azok olyanok, a minők Magyarországon meg nem voltak.

— **Oroszországha vitt árúk származási bizonyítványai.** A kereskedelemügyi m. kir. miniszter úrnak tudomására jutván, hogy a tölünk Oroszországha vitt és az orosz minimális tarifa tételei szerinti vámkezelésre igényt tartó árúk származásának igazolása tekintetében kivívónk által követett eljárás az orosz vámkezegek részéről több esetben kifogásolotat a végbl, hogy jövőre hasonló okokból ily idővesztéssel és költséggel járó nehézségek elkerülhetők legyenek, körrendeletet bocsátott ki, mely tuzetes eljárási szabályokat tartalmaz, és a beszercebyanai ipar- és kereskedelmi kamaránál megtekinthető.

— **Külön mellékletül** Brozik Titus hají ev. lelkes gyümölcsfa-iskola név. és argyezékét csatoljuk mai számunk egy részéhez, melyek a t. olvasó közönség különös figyelmét felhívjuk.

Irodalom.

— **Az Athenaeum Képes Irodalomtörténetéből** (szerk. Beöthy Zsolt) megjelent a 10. füzet az előbbiekhez hasonló díszes kiállításban. E füzetben Felméry Lajos folytatja a Régi magyar iskolázásról írt cikkét, ezuttal a gyulafehérvári és sarospataki főiskolákat ismerteti s a XVII. századi főiskolák közmívelődési jelentőségét fejtegeti. A következő cikkben: A XVII. század vallásos irodalma cím alatt Négycsy László Szeenci Molnár Albert, Geleji Katona István és Kaldi György irod. működesét ismerteti életrajzi vázlatok keretében, több új adattal járulván jellemzésükhöz. Banóczy József Apácai Cséri Jánosról értekezik, részletesen ismertetvén különböző és lelkes író fömüvét, az encyclopaediát, melyben a tudomány minden ágát nemzeti nyelven szólaltatja meg, oly időben, mikor hasonló vállalkozásra még a németek sem merészkedtek. A füzet utolsó cikkében Angyal David A XVII. század történetirodalmáról kezd írni, itt még csak Bethlen Farkas munkájáról szólván. A

szövegben 10 kisebb-nagyobb kép van: címlapok (Kereszturi Pál, szenci Institut. Apacai Enciel.), szöveg-lapok (Szeenci Zsolttarai és Postillából), arcképek (Comenius, Lorántfi Zs., Kaldi) stb. Külön mellékletül: Balassi Bálint egy levelének hasonmása és Tinódi Croneicájának cimképe van a fűzethez adva. Az Irodalomtörténet fűzetekint 40 krajecárért kapható minden könyvkereskedésben és kiadóhivatalban (Athenaeum könyvkiadóhivatala, Budapest, Ferenciek-tere 3.

— **Ifj. Nagel Ottó** könyvkereskedésében Budapest, Múzeum körút a Nemzeti-színház bérházában megjelent Knorr Alajos Öngyűgyé-je V. kiadásának 6-ik fűzete szokott bő és érdekes tartalommal, melyben a bizonyítványok különböző mintáit hozza; azután ismerteti a bekelezési és törési engedélyeket, a térítvényeket (Revers), számlákat, kivatokat és jegyzékeket és mindezeket iromány példákkal illusztrálja. Ezt követve áttér a végintézkedésekre (végrendeletekre) ismerteti azok kellekeit, nevezetesen annak belső és külső kellekeit, a külföldön tett végrendeletek hatályait, a végrendeletek különböző neimeit; nevezetesen az írásbeli magán végrendeleteket, azok kellekeit, a magán végrendeleten okvetlenül megkivánatoló záradékok különféle alakjait; továbbá a szóbeli végrendeletek tetelének szabályait a közjegyzőhöz tetélezzett írásbeli magán végrendelet alaktszerűségét, a köz, közös és kölcsönös végrendeletek alkotásának módját, a kiváltságos végrendeletek tetelének szabályait és azokat az eseteket, melyekben kiváltságos végrendelet tenni lehet, a végrendeletek megszűnésének eseteit, nevezetesen a végrendelet megszüntető okirat és örökszerződés alkotásának szabályait és mindezeket iromány példákkal felvilágosítja. Ezután áttér a szerződések ismertetésére, szól azok általános szabályairól, az egyes szerződések kellekeiről, a jogviszonyokról szerződéseknel; a szerződések mellék meghatározásairól, a szerződések értelmezéséről és megszüntetéről. Ezután előadja a szerződések kötésének általános szabályait; leírja a szerződések alakját ismerteti a pontozatokat és a szerződések alkatrészeit; mindezek után áttér a szerződések különböző neimeire; nevezetesen szól az ajándékozási szerződésekéről, letéti szerződésekéről, a haszonkölcsön szerződésekéről, a pénz kölcsön vagy is adóssági szerződésekéről és a zálog szerződésekéről, mindezeket iromány példákkal ellátva, hogy magában a fűzetben ötvenhárom irománypélda áll az olvasó közönség rendelkezésére. A füzet utolsó cikke a keszességre vonatkozik. Az Öngyűgyé- kapható 30 kros fűzetekben és 3 fros kötetben is.

Magyarország városai. Minden modern nemzet politikája arra törekszik, hogy az ország kulturájának, iparának, kereskedelmének ne csak egy központja legyen, hanem a főváros mellett az ország nagyobb városai teremtsenek centrumot, a melyben élet pezsejzen, a mely irányt szabjon egész környékének. Magyarország városai, dicseretes buzgalommal versenyeznek, hogy társadalmi vagy politikai uton egy arányban fejűjenek a fővárossal, hogy a megyék fővárosai a szől legizagabb értelmében fővárosok legyenek, a melyek magukba gyűjtsék az erőt, a képességet, a talentumot, a megye örökösét és anyagi tőkéjét. Különösen fontos ez a jelenség most, a mikor a magyar nemzet a honfoglalás ezredik évfordulóját, a millenniumot készűl megünnepelelni. A városok mutatják majd az ország igazi képét, felelősek ők mint a mi energiánk fényes bizonyítékai. De vajjon ki ellenőrizheti a városok polgárainak lazad, de zajtalan munkáját, hogyan ismerheti meg Budapest, az ország szíve, a keletkező apró fővárosok képét, mi ismerteti meg a városokat egymással, hogy jótékony eleven áramlat lüktesen mindenütt, ahol munkás kezek dolgoznak a jövő demokratikus Magyarországot megteremtésén? A Pesti Napló vállalkozott arra a nehez, de szép feladatra, hogy az ország városait a magyar közönségnek bemutatssa. *Időközönként egy-egy magyar város kimerítő monografiját közli*, nem annyira a város történetét írva le, mint inkább jelenlegi képét, eleve, szemléltető formában, hogy a monografia egyszerűsége *kelleme olvasmány is legyen*. Bemutatja a városok kulturális intézményeit, egyesületeit, hatóságait, iparát, kereskedelmét, irodalmát, embereit és társadalmát, egyezőval értékét és szerepét az ország életében. De kiterjednek a Pesti Napló monografiái azokra a *kiváncsalmasra is*, amelyekkel egy-egy város polgársága érvé s felhívja a városok érdekeinek megvédésére, jogos követelményeik legkiegészítésére, partfogására és támogatására a kormány figyelmét. A közönség nagy szimpatiaival kíséri a Pesti Napló vállalatát s figyelemmel, érdeklődéssel munkájában elő is segíti. Talán még soha egy magyar ügyogot se támogatott a közönség olyan feltűnő módon, mint a Pesti Napló t. amióta format cserébe, tartalmával és szellemével a magyar sajtó dominálja. Ezt az érdeklődést és támogatást megérdemelt ez ezután is föléccia a Pesti Napló-nak. Felhívjuk olvasóinkat lapunk mai számában közzétett hirdetésére.

Nyiltér.

(Az e rovatban foglaltakért nem vállal felelősséget a szerk.)

Hennsberg G. (os. kir. udvari szállító) **selyemgyára Zürichben.** privátmegrendelőknek közvetlenül szállít: fekete, fehér és szines selyemszöveteket, méterenként 45 krtól 11 ffr 65 krtig postabérb és vámmentesen, sima, csikok, kozczakolt és mintázottak, damaszt stb. (mintegy 240 különböző minőség és 2000 különböző szín s arnyalattal). Minták postafordulóval küldetnek. Szavácsa címzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

A HÉT

Hársadalmi, irodalmi és művészeti közlöny
október—decemberi (TIZENHATODIK) évfolyamára.

Szerkeszti és kiadja: KISS JÓZSEF.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A HÉT a legliberálisabb szellemben szerkesztett magyar hetilap. Közöl **novellákat, költeményeket, dramatizált apróságokat, politikai és társadalmi esszéket**; figyelemmel kíséri a **het összes mozgalmait** és kiválasztja a fejlődőzsa a legfontosabbakat és legerdekesebbeket. Kultúrál minden genret, hozzászóli minden aktuális kérdéshez, de sohasem lépi át azon határokat, melyeket a jó íziés — irodalmi lapnál a legfőbb kritérium — parancsol.

A HÉT az egyetlen szépirodalmi hetilap, mely a **pentek esti színházi premierekről** meg ugyanazon a heten, ugyaszoivan a **napilapokkal egyidejűleg** hoz nagyobb szabású ismereteseket. Szépirodalmi része kivételével actualis minden közzelmenyében és jörészt ennek köszönheti nagy sikerét, és azon közkedveltséget, melyben részesül.

Munkatársai fényes koszorújából aig hiányzik egy nagy irodalmi név. Azok közül, a kik a »HÉT«-be eddig irtak s részben állandó munkatársai, felemlítjük a következőket:

Abonyi Árpád, Ábrányi Emil, ifj. Ábrányi Kornél, Agai Adolf, Ambrus Zoltán, Balogh Pál, Bársny István, Bede Józ, Bródy Sándor, Czóler, Dóczy Lajos, Endrődy Sándor, Gószdu Elek, Her-

cegh Ferencz, Heltai Jenő, Hock János, Ignótus, Luczoty László, Jászai Mari, Jókai Mór, Justh Zsigmond, Keleti Géza, Köbor Tamás, Kozma Andor, Kohu Dávid, Makai Emil, Malongai Dezső, Mikszáth Kálmán, Mező ernő, Munkácsy Kálmán, Murai Károly, Petefi, Palugyai Lajos, Pollák Ilés, Rákosi Jenő, Rákosi Viktor, Sebők Zsigmond, Szabó Endre, Szabóné Nogat Janka, Szalay Fruzina, Szemeré Attila, Szomaházy István, Szűry Dénes, Silberstein Adolf, Tabóri Róbert, Tóth Béla, Tolnai Lajos, Vadnay Károly, Vesszi József stb. stb.

A HÉT külső kiállításra összes lapjaink közt a legfényesebb. Minden szamanak borítékan egy fényes kivétel nagy arcképet közöl; kitűnőségeket, de legfőképp érdekes alakokat a politika, művészet, irodalom és a szalon köréből, azok arcképeit, akiket a letöltött het eseményeinek arja har csak ideiglenesen is, felszínre vetett.

A HÉT számai bekötve évenként két vaskos kötetet képeznek és nagyon is érdemesek a megörzésre. Az első két kötet, melyből teljes példányok — bar igen csekély számban — még kaphatók, valóságos tárháza az érdeket soha sem vesztő becses olvasmányoknak.

A HÉT előfizetési feltételei: Egész évre 10 frt, félévre 5 frt, negyedévre 2 frt 50 kr.

Mutatványszámokat ingyen és bérmentve küld

A HÉT kiadóhivatala, Budapest, VII., Erzsébet-körút 6. szám.

16 kiállításon kitüntetve!

Különlegesség: Barack-cognac.

Az első alföldi cognacyár részvénytársaság Keeskenémén
ajánlja kitűnő gyártmányú

cognac-jait,

melyek tiszta borítványból készülnek s jeleségükért 16 kiállításon kitüntetve
lettek és orvosi tekintélyek által legmelegebben ajánlhatók.

Különlegesség: BARACK-COGNAC.

Kaplató: Turóc-Szt.-Mártonban, Scholtész L. urnál. Liptó-Szt.-Miklóson,
Weiser Gyula urnál. Trencsénben, ifj. Uzsnay József urnál és minden
előkelő hazai fűszerüzletben.

Minta kívánatra ingyen!

Vetekedhetik a francia gyártmányok bármelyikével.

Kívánatra minta!

Előfizetési felhívás!

A

PESTI NAPLÓ

naponként kétszer megjelenő politikai napilapra.

A Pesti Napló Magyarországon a legelőbb, legértelmesebb és legszebben kiállított napilap, megjelenik minden reggel legalább 16—24 oldal és délután 4—8 oldalnyi terjedelemben, fölívágra és lapjai egymásba ragasztva.

A Pesti Napló főszerkesztője és kiadótlapadonosa:

Felölős szerkesztője:

ifj. Ábrányi Kornél

Barna Izidor.

A Pesti Napló szerkesztősége maga köré gyűjtötte az ország legjelesebb újságíróit.

A Pesti Napló bel- és külföldi tudósításai, hírei és táviratai fésszek eredetiek és a legmegbízhatóbb forrásokból érnek. Ipari, kereskedelmi és mezőgazdasági rovatát kitűnő szakírók szerkesztik. Bel- és külföldi tőz-de rovatát mindig legpontosabbak és legmegbízhatóbbak.

A Pesti Napló nagy gondot fordít szépirodalmi rovatára, hol mindig a legkiválóbb írók neveivel találkozhat az olvasó.

Regényei és tereai élelkek és érdekes olvasmányt nyújtanak.

A Pesti Napló minden vasárnap **A gyermekszobának** című rovatában Mőka baci kedvelt meséit közli a gyermekek részére.

A Pesti Napló legközelebb egy rendkívül érdekes regény közlését kezdi meg. A Pesti Napló minden hónapban 2 városnak a monografiját közli, mely örökös irodalmi becsesél bír és az előfizetők, a kik ezeket összegyűjtik, azok Magyarország városainak hű történetét bírják.

Előfizetési feltételek:

A Pesti Napló reggeli kiadásának, mely az előző napon beérkezett összes híreket magában foglalja, tehát a teljes Pesti Napló nak előfizetési ára Budapesten és a vidéken korán és pontosan hazhoz juttatva,

az esti lap küldése nélkül:

Egész évre . . . 14 frt — kr. Negyed évre . . . 3 frt 50 kr.
Fél évre . . . 7 frt — kr. Egy hónapra . . . 1 frt 20 kr.

Esti és reggeli lap együtt egyszerre küldve a vidékre.

Egész évre . . . 18 frt — kr. Negyed évre . . . 4 frt 50 kr.
Fél évre . . . 9 frt — kr. Egy hónapra . . . 1 frt 60 kr.

Naponként kétszer, reggeli és esti kiadás külön-külön házhoz vagy postán küldve:

Budapesten:

Egész évre . . . 18 frt — kr. Negyed évre . . . 4 frt 50 kr.
Fél évre . . . 9 frt — kr. Egy hónapra . . . 1 frt 60 kr.

Vidéken:

Egész évre . . . 20 frt — kr. Negyed évre . . . 5 frt — kr.
Fél évre . . . 10 frt — kr. Egy hónapra . . . 1 frt 70 kr.

A PESTI NAPLÓ esti lapjára külön is elfogad előfizetéseket, úgy, hogy ha valaki más újságot járát és a megszokott újságtól megválni nem akar, az előfizethet a PESTI NAPLÓ esti lapjára 2 frt 30 krral.

A PESTI NAPLÓ KIADÓHIVATALA.

Budapest, Ferenciek-tere, Bazarepület.